

Βιωματικό Ποιητικό Εργαστήρι

Θέμα: «Όσα έχω και όσα μου λείπουν-Καταφύγιο της ψυχής και του μυαλού, οι λέξεις. οι λίμνες, τα λαγκάδια, η ιστορία, οι άνθρωποί μου»

Την Τετάρτη 26//02/2025, το Γυμνάσιο Αποστόλου Παύλου, είχε τη χαρά να φιλοξενήσει το Βιωματικό Ποιητικό Εργαστήρι με θέμα: «Όσα έχω και όσα μου λείπουν-Καταφύγιο της ψυχής και του μυαλού, οι λέξεις. οι λίμνες, τα λαγκάδια, η ιστορία, οι άνθρωποί μου», η λειτουργία του οποίου εγκρίθηκε και θεσμοθετήθηκε από το Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού Κύπρου (ΥΠΠΑΝ) και λειτουργεί υπό την εποπτεία της Επιθεωρήτριας Φιλολογικών Μαθημάτων και ποιήτριας Χρυσούλας Αλεξάνδρου.

Στο φετινό Βιωματικό Ποιητικό Εργαστήρι, έλαβε μέρος και το γυμνάσιό μας, όπως και πέρυσι.

Οι μαθήτριες που έλαβαν μέρος είναι οι παρακάτω και τις συνόδευσε η φιλόλογος Δανάη Μιχαήλ:

Κωνσταντίνου Πολυξένη, Γ΄7

Κωνσταντίνου Θεοδώρα, Γ΄7

Χρυσομήλη Μαρίνα, Γ΄7

Νικολάου Ιωάννα, Α΄4

Πάτσαλου Νικολέτα, Α΄4

Το συλλογικό μας ποίημα ήταν:

«Παιδιά μεγαλωμένα σε πολλούς Απρίληδες»

Η μάνα μας
στέκει και περιμένει
το λεωφορείο της γραμμής
χρόνια τώρα
Δεν ήρθες ούτε σήμερα
Έχουν αμούστακο παιδί,
τότε που πήρες πυξίδα και πινέλο
να ψάξεις το χρώμα του ουρανού
τα όνειρα, τον ήλιο, το φεγγάρι
Να μετρήσεις μυρσίνη και ρόδα της αυγής
τα μονοπάτια, τους Απρίληδες σου
Έφυγαν οι παράξενοι καιροί
Παλληκαρίδη, Μάτση, Παναγίδη
Μεγάλωσε και ο μικρός μας αδελφός
Τα βράδια
παίζει αυτός τη φουσαρμόνικα
βαφτίζει τη νύχτα με φως από τα μάτια σας
και προστατεύει την τιμή σας.

«Ήσουν αμούστακο παιδί, όταν χάθηκες»

Η νύχτα στέκει και περιμένει
το βλέμμα της Θλίψης να σβήσει.
Χρόνια τώρα σε καρτερεί, μα εσύ δε θα γυρίσεις.
Δεν ήθες ούτε σήμερα, ούτε το χθες σε είδε εδώ.
Ήσουν αμούστακο παιδί, μα η ζωή σε πήρε αλλού.
Τότε που πήρες πνοή να πιείς
και μίλησες το χρώμα τ' ουρανού,
τα όνειρα του ξημερώματος έμοιαζαν με τ' άστρα τ' ουρανού.
Να ξεγελάσεις τη σιωπή, να περπατήσεις με τα χρόνια,
μα τα μονοπάτια των Απρίληδων, γέμισαν σκόνη και χειμώνες.
Έφυγαν οι παράξενοι και οι μωροί, παμφάγοι.
Αυξεντίου, Αυγουστή, μεγάλωσε και ο μικρός μας αδερφός,
μα η ψυχή του ακόμα θρηνεί.
Τα βράδια παίζει κάτω απ' το φως των κεριών,
τραγούδι γλυκό, για το χθες.
Βαφτίζει τη νύχτα με φως από το φως σου
κι η σιγαλιά τον ακροάζεται.
Και προστατεύει την τιμή σου, σαν φύλακας μιας παλιάς αυλής.
Η νύχτα στέκει και περιμένει, μα μόνο η μνήμη σου γυρνά.

Από τις μαθήτριες:

**Κωνσταντίνου Πολυξένη και Κωνσταντίνου Θεοδώρα, (Γ7)
(Γυμνάσιο Αποστόλου Ανδρέα, Έμπας)**